

[Frode Jakobsen.]

heden lige meget, for juntaen i syd, som vi anerkender, har ingen af delene, hverken legitimiteten eller den faktiske magt. Den nordvietnamesiske regering, har i hvert fald magten, dvs., skal vi følge vore sædvanlige principper, må det føre til anerkendelsen af Nordvietnam.

Så er der et tredje synspunkt, som undertiden bliver fremført, men som man, jeg fristes til at sige desværre, er nødt til at feje fuldstændig af bordet. Det er spørgsmålet om sympati eller ikke sympati. Det ville føre os ud i kaos. Jeg har respekt for Nordvietnams forbløffende præstationer, men jeg har ikke den mindste sympati for det fanatiske, ensrettede kommunistiske styre i nord. Al min sympati er hos det sydvietnamesiske folk, som kæmper for sin frihed. De har bare ingen regering.

Det fører mig tilbage til teorien om de delte stater. Jeg tror, der er grund til at se kritisk på det dogme. For det første er der ingen mening i at kæde disse tre lande sammen. Der er ikke to af de tre tilfælde, som er ens. De må behandles hver for sig, og derfor er der slet ingen grund til at tro, at en beslutning med hensyn til det ene land får konsekvenser med hensyn til de andre. Der er ingen mening i at komme stikkende med DDR, medmindre da meningen er at stikke en kæp i hjulet. Så er det den helt rigtige taktik.

Sverige har besluttet at anerkende Nordvietnam. Sverige har samtidig slået fast, at det ikke drømmer om at anerkende DDR. Danmark har inden for NATO indgået en juridisk forpligtelse til ikke at anerkende DDR. Der kan vi højst arbejde for, at NATO-lande bliver løst fra den forpligtelse. En anerkendelse af Nordkorea ville være juridisk-politisk kompliceret på grund af FN-beslutninger, som vi selv har deltaget i. Derimod slog den daværende udenrigsminister J. O. Krag fast, dengang vi sidst behandlede dette spørgsmål, at Danmark har ingen juridiske forpligtelser, som forhindrer os i at optage diplomatiske forbindelser med Nordvietnam.

Der ligger i selve teorien om de delte stater en mærkelig overtro på jura. Jeg er for genforening alle tre steder, Tyskland, Korea, Vietnam, men genforeningen kommer ikke ét skridt nærmere, fordi man nægter

at anerkende den ene af de to stater, og anerkendelse gør ikke genforeningen en døjt vanskeligere. Vi er enige om, at genforening må kun finde sted ad fredelig vej. Det forudsætter jo, at begge parter er rede, men hvis de er det, ja, så kan det da aldrig være en hindring, om tredjeland har anerkendt dem begge to.

Derimod ville det være en virkelig vægtig indvending, om anerkendelsen af Nordvietnam kunne skade fredsforhandlingerne i Paris. Jeg mener, at man med nogen større styrke kan hævde det modsatte. Det er jo USA og endnu mere Saigonstyret, som har vist ubevægelighed i Paris. Befrielsesfronten og Nordvietnam, ja, de begyndte også med at sige, at de aldrig ville forhandle med USA's marionetter i syd. De har bevæget sig. Det er ikke usandsynligt, at det kunne være nyttigt, om amerikanerne får en påmindelse om, at deres allierede ønsker, at de skal gå videre. Og måske er netop tidspunktet med en ny præsident overhovedet det gunstigst mulige. For den tid er jo kommet, da næsten alle i USA har indset, at det var en forkert politik, da næsten alle ønsker at komme ud af Vietnam, hvor bare ingen ved, hvordan man kan slippe ud af Vietnam med skindet på næsen. Det er derfor, mennesker dør i Vietnam i dag. Og det er svært for en politiker at sige: Det var min fejl — det, som til ingen nytte har kostet hundrede tusinder af menneskers livet. Det vil ikke være lige så svært for en ny præsident, fra et andet parti. Derfor kan man ikke afvise, at det netop er det helt rigtige tidspunkt, svenskerne har fundet.

Måske kan europæiske landes anerkendelse af Nordvietnam få en gavnlig indflydelse på forhandlingerne i Paris. Men sikkert er det i hvert fald, at hvis de nordiske lande skal spille en rolle bagefter, som de taler så meget om at de ønsker, vil det være en rigtig handling. For én ting er sikkert, og det er, at Nordvietnam vil blive stående bagefter, og at det nuværende styre i Sydvietnam ikke vil eksisterere bagefter, hvis der da overhovedet kommer noget ud af forhandlingerne.

Naturligvis er der også noget, som taler mod anerkendelse, og det gælder om at have øjenene åbne også for det. For mig at se er der kun én ting: at det vil skabe irritation i USA. Det er et vægtigt argument.